

3.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, Chủ nhật ngày 8/2/1976.

Đêm nay thức thật khuya, nghĩ đến Nguyễn và nghe nhớ chàng kỳ lạ. Suốt một ngày dài ở cạnh bên nhau, tôi quên được gần hết những ray rức dày vò từ đêm qua đưa đến. Cũng cảm nhận rõ rệt cái tình vời vợi chàng đang trao tặng; hầu như lúc nào chàng cũng cố gắng để muốn nhìn thấy một nụ cười nở trên môi tôi.

Chiều hôm nay, mây trời trong vút thật đẹp. Ngồi nơi một quán cóc *café* ngang hông nhà thờ Đức Bà, về mặt Nguyễn áy náy: “Sao Mẫn buồn vậy?”

Tôi cúi đầu:

“Đêm qua Mẫn mất ngủ.”

“Có gì, nói cho Nguyễn hay với?”

Tôi thú nhận:

“Kể từ dạo Nguyễn về Dalat ăn Tết, Mẫn cảm thấy tâm hồn bị phá sản thảm hại. Những khi ấy, cái bầu vú cuối cùng vẫn chỉ là ý muốn tự tử.”

Nguyễn la lên:

“Sao vậy Mẫn?”

Tôi uể oải:

“Mẫn không biết. Chi biết là cứ bị ám ảnh bởi những viên Nivaquine từ lâu Mẫn dự trữ.”

Cầm tay Nguyễn ước lượng, tôi bình thản:

“Một viên Nivaquine bé bằng 1/3 ngón tay út của Nguyễn, rất dễ uống!”

Đôi mắt Nguyễn mở to, hoảng loạn. Điều e dè, chàng nói:

“Mẫn nên lên Dalat sống một thời gian đi.”

“Sao được?”

Nguyễn gật:

“Đúng! Một lời đề nghị ngu xuẩn! Mà có chắc gì Nguyễn chịu nổi với sự nhớ thương khi Mẫn đã lên Dalat?”

Tôi cúi đầu:

“Mẫn không nghĩ ra được điều từ bỏ Nguyễn. Xa Nguyễn rồi, Mẫn sẽ ra sao?”

Giọng Nguyễn khẽ khàng:

“Mẫn!”

Tôi ngẩng nhìn, chàng cười gượng gạo:

“Mẫn có biết lúc này lòng Nguyễn như đang vỡ vụn? Nguyễn yêu Mẫn, cuồng nhiệt đến nỗi khi muốn nói với Mẫn điều ấy, Nguyễn

cũng tự nghe mình bất lực. Mỗi tình của Nguyễn dâng tặng Mẫn, đâu còn cần dùng ngôn ngữ để diễn đạt, vậy mà sao Nguyễn vẫn thấy khờ sở quá nếu không nói ra được với Mẫn.”

Tôi xiết tay chàng.

Ngồi nhìn bao quát khắp khuôn viên nhà thờ Đức Bà, trong tim tôi dấy lên mơ hồ nỗi ao ước được nhìn thấy chính ngay ngôi nhà thờ Đức Bà Paris nổi tiếng trong văn học Pháp. Trên nhiều mặt, dầu chế độ có đang làm cho quay cuồng đầu óc một con người lãng mạn như tôi thì tôi vẫn yêu Sài Gòn, càng nhiều hơn khi có lúc nào bất chợt, ngồi bên Nguyễn mà như bắt gặp lại hình ảnh một cô gái nhỏ mơ mộng, đang lang thang nơi khuôn viên nhà thờ Đức Bà, Bru Điện chính, của cái thời còn đi học xa xưa.

Nguyễn im lặng nhìn tôi. Mãi lâu, chàng nói:

“Đôi lúc Nguyễn tự nghe thật trẻ con trước sự vững vàng của Mẫn. Nguyễn thấy có lỗi với Mẫn khi mình chỉ là một tên ù lì lơ trên. Nguyễn muốn ôm ghì Mẫn thật chắc, như e rằng rồi sẽ phải mất.”

Tôi cười nhẹ:

“Mẫn đang còn là của Nguyễn đây.”

Trong công viên, đưa tay vuốt nhẹ lên tóc tôi, Nguyễn nói:

“Mẫn ngủ đi! Nguyễn ngồi canh cho Mẫn ngủ.”

Và chàng cúi xuống hôn tôi, đôi môi thật mềm, ánh mắt gói tròn yêu dấu. Hình như chàng muốn phủ lấp đi nỗi buồn trong tôi, xóa nhòa giùm tôi nỗi cô đơn vợi vợi từ lâu rồi chàng cảm nhận, hay cũng từ đêm qua đọc những trang viết về quãng thời gian tháng 3/1975 ở Dalat, chàng thấy rõ?

Giọng Nguyễn êm đềm, nhỏ nhắn:

“Không phải là muốn nâng Mẫn, mà rất thành thật, Nguyễn nghĩ nếu đem đánh đổi tình yêu và những ngày tháng hiện tại Nguyễn có Mẫn thế này để Mẫn được làm vợ anh Ngọc trở lại như cũ, Nguyễn cũng toại lòng. Đọc tập nhật ký Dalat, Nguyễn thấy thời gian bên anh ấy, Mẫn thật đã có hạnh phúc.”

Ôi! Sao tấm tình của Nguyễn lại làm tôi xót xa không ít! Tôi cố che giấu cảm xúc, nhưng thật là cả một dao động ghê gớm đang vò nát trái tim.

Rõ ràng cái vòng lẩn quẩn đan thắt vào nhau như đã định từ kiếp nào trước đó. Định mệnh này cứ mãi đuổi bắt định mệnh kia. Vai trò ngày nào của anh Ngọc, bây giờ tôi đang đóng trở lại trước tấm tình dạt dào của Nguyễn. Nhưng tôi tự hỏi, sự tan vỡ sau cùng giữa tôi và Nguyễn có phải rơi vào bi thảm quá độ, như sự bi thảm ngày nào tôi đã từng phải đón nhận ở Dalat với người đàn ông năm cũ chăng?

Viết cho Nguyễn.

Nguyễn ngàn đời yêu dấu,

Đêm nay không thể nào ngủ được, Mẫn viết cho Nguyễn, sử dụng tất cả những ngôn từ dịu dàng nhất để nói lên tấm tình vời vợi Mẫn dành cho riêng Nguyễn, để tưởng rằng mình đang trở lại là cô bé Michèlle khi lần đầu đứng trước Tình Yêu.

Nguyễn yêu dấu,

Mẫn muốn được gọi tên Nguyễn, nhẹ như một hơi thở và cũng êm ái vô cùng như một bài thơ. Mẫn yêu Nguyễn, tình yêu dạt dào lai láng như một dòng suối mát để Mẫn úp mặt mình vào đó trong chuỗi đời tàn tạ sau cùng. Mẫn yêu Nguyễn, say mê Nguyễn, như người nghệ sĩ đứng trước nỗi đam đuối nghệ thuật của mình. Không những Nguyễn là Giang Châu Tư Mã của Tì Bà Nữ, là chàng Hiệp sĩ của Odile... mà Nguyễn còn là của Mẫn, con người đem lại cho Mẫn nụ cười và những tin yêu đã mất. Mẫn cảm ơn Nguyễn.

Nguyễn ngàn đời yêu dấu,

Từ lâu nay, Mẫn như kẻ đã chết trong cuộc sống. Quá khứ u buồn, tương lai tăm tối, hiện tại rũ rượi đã là những điều vời vợi Mẫn trong cái hố sâu tuyệt vọng. Không ai đủ khả năng lôi Mẫn ngoi lên được và Mẫn chấp nhận sự lặn chìm, nghĩ đến cái chết như một cứu cánh sau cùng. Cho đến ngày Nguyễn hiện đến trong đời Mẫn, tấm tình lớn rộng, đôi bàn tay dài, đầu ngón vàng màu thuốc lá, đôi mắt nâu hiền ái... Tất cả mọi điều này đã đánh thức trong Mẫn một nỗi êm đềm nghệ sĩ. 26 năm dài, những ngày nhẹ nhàng trong tháng Mười Một có ngọn gió đông làm buốt giá tim người, Thương Đế đã đem cho Mẫn tình yêu của Nguyễn, đắp bù vào định mệnh khổ đau cả một trời sáng chói đam mê.

Và, Mẫn yêu Nguyễn! Và, em yêu anh!

Em yêu anh vời vợi dịu dàng, yêu anh bằng trọn tâm hồn nghệ sĩ, bằng cả khối óc kiêu kỳ. Em yêu anh như yêu chính thân thể mình, như yêu những đam mê tuyệt diệu trong 26 năm qua từng ghi khác. Và hơn tất cả, anh chính là đam mê tốt đỉnh trong lúc này của em.

Nguyễn yêu dấu,

Có những khi ngần ngại, Nguyễn tỏ ra không tin tưởng vào tình yêu sâu đậm của Mẫn, Nguyễn tự dày vò mình. Nhưng Nguyễn đâu hiểu được rằng Mẫn đau lòng dường nào theo những dày vò ấy. Cái hào sảng Kinh Kha, cái thám hiểm Giang Châu Tư Mã, cái bảo bọc anh hùng Tì Hải, những tính chất Nguyễn từng yêu dấu qua văn chương, làm nên con người và tình yêu Nguyễn, ngày nay Nguyễn đem trao tặng cho Mẫn. Mẫn cảm nhận những nỗi này thật sâu sắc và biết ơn.

Những tháng ngày hiện tại đúng là một giấc mơ huyền diệu. Kỷ niệm ngập tràn và êm đềm quá. Mãn chỉ van nài Thượng Đế giữ gìn thế này mà không dám xin nhiều hơn nữa. Cái ước muốn một ngày nào cùng Nguyễn rũ sạch lợi danh, lui về vùng đất lạnh sống nốt quãng đời còn lại... vẫn nhiều đêm trở giấc khiến Mãn ray rức. (Sao Mãn chỉ nghĩ điều này với Nguyễn mà không cùng ai khác?) Có phải chỉ Nguyễn mới tạo được trong Mãn nỗi cảm thông chân thật? Hay có phải từ Nguyễn, Mãn cảm biết sự thấu hiểu dịu dàng, sự chấp nhận được một cách tự nhiên những đau khổ trong định mệnh Mãn hơn tất cả mọi người? Cuộc đời Mãn giông gió quá nhiều rồi nên luôn luôn trong tìm chỉ ước mơ một mái ấm hiền hòa đơn giản.

Đôi lúc Mãn muốn xin Nguyễn đừng bao giờ lấy vợ, hãy cứ kéo dài tình trạng thế này, xem Mãn như một người tình, người bạn; chúng mình nâng đỡ nhau bằng tình yêu và sự hiểu biết, làm nảy nở cho nhau tài năng tiềm ẩn và niềm vui trong cuộc sống...

Đôi lúc Mãn muốn nói như thế với Nguyễn...

Nhưng rồi nghĩ là mình tham lam quá! Và chẳng định mệnh Mãn dầy dầy bất trắc, làm sao muốn lôi kéo Nguyễn vào chung trong cái vòng bất trắc ấy với Mãn?

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, Chủ nhật ngày 8/2/1976

Ta đi chơi với nàng. Buổi chiều trong quán café Vườn Áo Diêu, ta nghe lòng võ lữ hao hụt lạ kỳ nên bày tỏ với nàng những nỗi niềm này. Phải nói như thế nào để ghi lại điều ấy nhỉ? Trời chiều đẹp như một bài thơ. nắng vàng óng ả trên các ngọn cây. Ngồi đối diện nàng, chiều đang dần xuống, ta thấy nàng có dáng thế của thuở 19 tuổi. Nàng không nói gì, đôi mắt tình tứ đăm chiêu. Ta nghe hụt hẫng từ đó...

Ta nhớ quay quắt những đêm ngày sống ở Dalat như một nỗi hạnh phúc toàn bích. Ta bảo với nàng, ở Dalat ngày giờ của ta đều có nhuốm đôi chút nhớ nhung nhưng thật trọn vẹn. Vào trong này, trở về căn nhà trọ, ta có quá nhiều lỗ hổng trong hồn. Đi bên nàng, cười đùa hạnh phúc, chuyện trò vui thú... nhưng cuối cùng trong một phút giây ngắn ngủi nghe ngóng lòng mình, ta chẳng thể hiểu mình có mặt tại đây để làm chi? Tàn phai quá! Ta thật bất kham, cứ cho rằng chẳng ai hiểu mình để sau cùng chính mình cũng chẳng hiểu được cả mình nữa!?

Chiều nay ta nghe thương nàng vời vời đến nỗi muốn nói với nàng điều ấy, ta cũng thấy mình bất lực. Mối tình của ta dang nàng, đầu

còn cần dùng ngôn ngữ để diễn đạt. Mà sao ta nghe khổ sở quá! Nghĩ rằng lòng mình đang bị dồn nén một điều gì đó, nếu cố gắng nói ra được, có lẽ sẽ thoải mái hơn.

Nàng nói từ dạo ta về Dalat ăn Tết, những đêm trở mộng, nàng cảm thấy tâm hồn bị phá sản trầm trọng và nàng thường bầu vùi vào ý tưởng cuối cùng bằng cái chết. Những viên Nivaquine... mà nàng cầm lấy bàn tay ta, ước lượng cho xem hình dáng một viên bằng 1/3 ngón út. Rất dễ uống (như nàng bảo)! Nàng hay tâm sự cho ta nghe những nỗi lòng u uẩn khúc mắc nhất. Anh Ngọc, câu chuyện lòng tan nát thua thiệt. Ta, một scène kịch bơ vơ, đoạn kết mơ hồ đen đúa... Mà, ta yêu nàng, ta yêu nàng cuồng nhiệt, tại sao lại phải nghĩ ngợi xa xăm làm gì? Ta thoáng tư tưởng đến nỗi chết như một người bạn của nàng. Ta thường nói với nàng, tương nàng không yếu như ta. Nàng trả lời, nàng chết theo nếp nghĩ nàng tạo sẵn mà thôi. Nàng chết? Giải quyết được gì? Ta thấy mình ù lì trơ trẽn như một tên khốn nạn nhất. Tình yêu ta, vẫn nghệ màu hồng biến thành màu xám rồi màu đen. Đen như ly café! (Nàng nói thế).

Từ khi Trân Sa chết thảm hại trong bóng tối khúc queo con đường Tăng Bạt Hổ trong mùa Noel Dalat, và từ khi nàng thôi viết cho Trân Sa (đã lâu rồi) thì ta vẫn cố dối lòng mình mà viết cho Trân Sa. Nàng bảo không viết cho Trân Sa nữa khi đọc đến câu ta đã viết: "Trân Sa vẫn đi về trong những cơn mộng huyền túy lúy đó..." Ta chẳng muốn nhắc đến câu chuyện đau buồn ấy nữa nhưng chỉ muốn nhìn rõ đó như một động cơ làm biến màu tình yêu của ta.

Lúc chiều không hiểu sao ta lại khuyên nàng nên lên Dalat sống một thời gian, xem đó như một phương pháp cho nàng chạy trốn những dày vò thốn thức. Ta với nàng cùng đồng ý với nhau ở điểm "Trong một tháng chúng mình có đôi lần khủng hoảng". Dalat là một không gian hay nhất để dung dưỡng những tâm hồn ung độc bệnh hoạn. Ta bảo nàng hãy lên đó sinh sống, lâu lâu ta lên thăm nàng... Nhưng nàng từ chối vì nhiều lý do.

Ôi! Một lời đề nghị ngu xuẩn!

Mà có chắc là ta chịu nổi với sự nhớ nhung xa vắng khi nàng đã lên Dalat rồi chẳng?

Nàng nói với ta (thật cảm động) rằng nàng không nghĩ ra được điều từ bỏ ta; cách chia với ta rồi, nàng sẽ ra sao? Ta nghe lòng vỡ vụn tan nát khi ấy, chỉ muốn ôm ghì nàng thật chắc như e sẽ mất nàng.

Hôm nay ta đã hôn nàng ba lần. Ta chỉ muốn hôn nàng mãi và chẳng làm gì nữa.

[]